

OTAC

Na grobu pilota poput križa bio je postavljen – propeler. Naokolo su ležali zanimljivi papirnati vijenci. Trbušasta crkva s razbijenim staklima promatrala je iza javora. Lipu je ovijala okrugla klupa.

Otac je išao s dječacima preko groblja na rječicu. Iza grmlja, tamo gdje je bio hmelj, bila je zakopana majka. – K njoj ćemo kasnije – rekao je otac – jer ćemo zakasniti na valove.

Zatulila je sirena. – Brže! – povikali su dječaci. – Brže! – požurio je otac. Svi su potrčali. Iznad vrata na ogradi stajao je anđeo, nacrtan na limu i izrezan. U žurbi su se zaboravili zaustaviti, podići glave i diviti mu se.

Potrčali su po travi, i opet se začula sirena. – Zakasnit ćemo. – požurivao ih je otac. Srca su lupala, u glavama je odzvanjalo.

Dotrčali su, skidajući kratke kapute, i bacili se na zemlju, izvlačeći noge iz nogavica: uspjeli su. Zdesna je grmjelo, približavao se dim, iza grmlja se pokazao bijeli nos parobroda. Poskočili su, zaplesali, mahnuli kapama. Uzvišeni kapetan je zapovijedao. Hućio je kotač, šištala je pjena, kipio je trag u vodi. Zatim su sjeli, jer su ih s palube promatrale žene, i, gledajući ih postrance, stiskali koljenima ruke.

– Pljas! – naletio je prvi val. – Brže! – svi su se bacili. Rijeka je bila kao more. – Uh! – vikali su i poskakivali.

– Uh! – vikao je otac držeći dječake na rukama i skačući.
– Uh! Uh! – vikali su i oni, zagrlivši ga za vrat, i vrištali.

Valovi su prestali. Otac je četveronoške gazio po vodi i tulio kao parobrod. Dječaci su jahali na njemu. Zatim se umivao, a oni su mu redom brisali leđa kao da su veliki. Ispravivši se, ogledao se i napinjao mišiće: navečer se morao zaputiti do Ljubov Ivanovne. Kroz glavu su mu prolazile misli: – Ali zato nisam loš otac.

Natrag su išli polako. – Inače će kupanje izgubiti smisao. – govorio je otac. Dugo su se pentrali po stazi. Opuhivali su maslačke i kidali laticе kamilice. Okretali su se i gledali prema dolje. Krave su hodale po obali rijeke i povremeno mukale. Pored stanice zasvijetlile su vatrice i stale se prelijevati. Sunce je zašlo. Još se nisu vidjele zvijezde. Potamnio je anđeo iznad vrata na ogradi.

– Pričekajte ovdje. – rekao je otac pored lipe: – Ja ću doći. – Sjeli su, skinuvši kape, i uhvatili se za ruke. Čulo se zujanje komaraca.

Grmovi su potamnili i slili se u jedno. Iz njih su se pomaljali vrhovi križeva. Hmelj je svijetlio. Tu se otac zaustavio i stajao bez kape. Svratio je povodom Ljubov Ivanovne i kolebao se: što i kako ispričati?

A dječacima je bilo strašno. Mrtvaci su ležali pod zemljom. Kroz razbijeni crkveni prozor mogao je netko proviriti, mogla se otuda neka ruka ispružiti. Bilo je lijepo kada je došao otac.

Bilo je ugodno hodati ulicama mekima od prašine. Tu i tamo gorjele su svjetiljke. Svijetlile su trgovinice. Domaćice su na dvorištima razgovarale s uljuđenim kravama što su došle iz stada. Vatrogasci su u gradskom vrtu plesali valcer. Otac je kupio cigaru i dva medenjaka. Šutjeli su i uživali.